

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 27.

6te juli 1890.

16de aarg.

Bed sofanten.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. 3 paffer til en adresse paa over 5 etspfr. leverses det for 40 cents, og over 25 etspfr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar etspeditjonen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Kamp med en brasiliansk kvæleslange.

(Med billede.)

Et reiseselskab befandt sig paa farten nedad en af Brasiliens store floder. Reisen foregik paa to baade, hvoraf den ene var en saakaldt balza eller stor fragtebaad, som de indspødt pleier at bruge. Paa denne fragtebaad eller føringspram var anbragt et lidet hus eller saakaldt tolda, der tjente som kahyt.

En aften havde man nærmet sig den venstre flodbred og bundet baadene fast til en kæmpemæssig træstamme. 3 løbet af natten drev den store føringsbaad tætte ind paa land, end man havde beregnet, lige ind mod en stor gren, som ragede op over vandet i samme højde som den lille kahyt. Da man derfor skulde reise den næste morgen, var det nødvendigt at iagttage den største forsigtighed, forat den nævnte gren ikke skulde støde istykker tolda's tag.

Tre af de reisende gif derfor ombord i den anden baad og greb aarene for at forsøge paa at bugserer føringsprammen ud paa dybere vand. Snart strammedes de lasfoer, der tjente som slæbetaug, men balzaen vilde ikke røre sig. To andre af selskabet Donna Maria og Luis stod i agterdelen af den store baad og iagttog med spændt opmærksomhed de tre mænds arbejde.

Da naar pludselig lyden af en usedvanlig bevægelse og raslen i løbet paa de nærmeste træer deres øre, og samtidig hører de

et angstffrig fra den lille tamme abe, som befandt sig paa tolda's tag.

Donna Maria vendte sig rasst og opdagede snart grunden til abens skræk. Paa de øverste grene af et fjernere staaende træ, hvis yderste grene igjen ragede frem over kronen paa de nærmeste træer, saaes en stor slangetrop at slynge sig frem.

Kun en del af den var synlig, idet dens bagre del var indviklet i en hel masse slyngeplanter, medens hovedet saas at arbejde sig fremover mod de vandkanten nærmest staaende træer.

Et eneste blik var nok til at overtønde Donna Maria om, at slangen maatte være af umaadelig størrelse og sandsynligvis en vandboa eller anaconda.

Et forfærdelsens skrig undslap hende.

Hendes mand Alvaro, der var en af de tre, som nylig var gaaet ombord i den anden baad, raabte, at hun skulde flygte ind i kahytten og lukke døren. Alle kjendte den fare, som man befandt sig i. Vistnok var slangen ikke giftig, men den var istand til med sine mange bugtninger at omslynge og kvæle, enten det var dyr eller mennekker, og knuse hvert eneste ben i kroppen paa dem.

Et øieblik efter var Alvaro med sine to ledsagere atter sprungne ombord i balza'en og var ilede foran i denne, hvor slangens hoved saas paa blot nogle armlængders afstand.

Det var et frygteligt øieblik. Med forbausende sikkerhed og driftighed bevægede slangen sit bugtede legeme fremover den gren, som ragede ud over føringsbaaden. Dvrets øine sunklede, dens tunge spillede stadig heftigere, og dets hoved syntes at sigte hen mod tolda's dør.

Fortvilet svang Alvaro sin økse mod slangens hoved; men desværre rammede han ikke.

Slangen slynge sig imidlertid videre og stød sig derpaa pludselig frem og greb med sine vældige kjæver den lille abe, der

i dødsangst havde klamret sig ind til tolda'ens vinduesffjærmer.

Et høit sfrig, og dyret var forsbundet! Da saas et ildglimt, efterfulgt af et knald, og slangen trak sig tilbage. I samme øieblik hævedes balza'en af et mægtigt stød, som om den blev løftet underfra, kom derpaa i drift og svømmede snart efter nedad strømmen.

Alvaro saa sig om og opdagede da grunden til denne saa gaadefulde og uventede redning. Der stod Wilhelm bagerst i balza'en og stødte af alle kræfter fra land. Ved siden af den stolpe, som taugenden havde været slynget om, laa hans endnu ryggede dobbeltløbende gevær og hans blanke kniv. Han havde sat geværmundingen lige ind mod slangen og sendt en ladning med grobe haggel midt i hovedet paa den. Derefter havde han kappet landingstauget og styrede nu baaden ud paa dybere vand. Alt havde været et øieblik's sag og var blevet udført med største koldblodighed og aandsnørværelse.

Alvaro kunde atter drage pusten og greb til aarerne for at hjælpe til, at baaden kom i rigtigt farvand. Og da han var sikker paa, at al fare var forbi, sank han ned paa sine knæ og takkede Gud inderlig for sin redning. Derefter ilede han hen til Wilhelm, som han under taknemmeligheds taarer slog armene om trykkede til sit bryst.

*

*

Midtbilledet idag viser en saadan anconda eller kvælerflange, som er omtalt i den ovenfor fortalte reisehistte. Dette frygtelige dyr har især sit tilhold ved Brasiliens floder i Sydamerika og kan opnaa en længde af tyve alen. Vi ser den netop isærd med at sluge sit bytte, som denne gang er et flodsvin, et dyr af gnabernes familie, der hovedsagelig nærer sig af vandplanter og har sit hjem i det østlige Sydamerika.

(Børnetid.)

Alt kjende Jesus i barndoms aar,
for hele livet lykke spaar.

Der er en fortælling om en tiggergut, der voksede op til en kristelig mand. Da han var en tiggergut, lignede han egenødden, der skjuler egen i sig. Da han blev en kristen mand, lignede han det store egetræ, som er opvokset af egenødden. Det var det lys, som Jesus giver, som gjorde en kristen mand af den fattige gut.

En kjøbmand i New York, som var søndagskolelærer, skulde engang tale ved et søndagskolemøde i det fjerne vesten. Han sagde: „Jeg vil fortælle eder en liden historie om en tiggergut. En søndags morgen gik jeg ud for at opsoge mig en klasse af børn. Ved gadehjørnet traf jeg en barfodet gut, uden hverken jakke eller hat. Han havde rødt haar, der saa ud, som det aldrig var kommen i berørelse med kam.

Jeg spurgte gutten, om han vilde komme til skolen.

„No, sir“, var hans korte svar.

„Du burde gaa i søndagskole“, sagde jeg venlig.

„Hvorfor det?“ spurgte han.

„Vi lærer gutter at blive snilde“, sagde jeg.

„Men jeg vil ikke blive snild“, svarede han.

„Hvorfor vil du ikke blive snild?“ spurgte jeg alvorlig.

„Fordi jeg er sulten“, var hans hurtige svar.

„Alloften er du nu sulten“, sagde jeg, idet jeg saa paa mit ur, „har du endnu ikke faaet nogen frokost?“

„No, sir!“

„Hvor bor du?“

„Der borte i det huset hos min tante, som er syg.“

„Vil du spise nogle kager og kavringer, naar jeg giver dig dem?“

„Yes, sir, jeg vil blive glad ved at faa dem.“

Um brazilianf huerflange.

Jeg gav ham en hel del kager og karringer, som han fortærede paa en maade, som beviste mig, at han var meget fulten. Jeg spurgte, om han vilde have nogle flere.

Nogle flere, ja tak, hvis De vil være saa god', sagde gutten.

Jeg gav ham en ny forsyning og biede, til han havde holdt op at spise. Vil du nu gaa med mig i søndagsskolen, gutten min? spurgte jeg.

De har været saa god mod mig, mr.' sagde han, jeg vil gaa, hvor De vil. Vær bare saa snil at vente, til jeg faar bragt det, som er tilovers af kagerne, til min tante, siden skal jeg gaa med Dem.'

Han kom snart tilbage og fulgte med til skolen.

Han havde aldrig været i nogen skole før og troede, at skolen var et sted, hvor gutterne fik slag over fingrene af linealen, blev luggede og knebne i armene. Men da han befandt sig ligeoverfor en ung dame af et venligt udseende, som behandlede ham venlig og ikke sagde noget om hans skidne klæder, blev han ganske forkauet. Han kom regelmæssig til skolen, og fortalte om den til alle sine kamerater, saa mange af dem blev overtalte til at komme derhen.

Omtrent to aar derefter blev en hel del gutter fra New York sendte til vesten for at komme i arbejde hos farmere der. Min rødhaarede gut var en af dem. En tid hørte jeg af og til om ham, at han var frisk og trivedes godt. Nu har jeg ikke hørt om ham paa flere aar; men jeg tviler ikke paa, at han udretter noget godt, hvor han er." Rødbanden ytrede senere noget om, hvor vigtigt det er at faa fattige forsømte børn ind i søndagsskolerne og derpaa satte han sig ned.

Et øieblik derefter reiste en høi herre af et godt udseende med rødagtigt haar sig og sagde: „Mine herrer og damer, jeg er den rødhaarede gut fra New York, som spiste den herres kager. Jeg har i flere aar boet

i vesten og været meget heldig, saa jeg nu er en rig mand. Jeg eier fem hundrede acres land. Mine heste og min vogn staar udenfor, og naar mødet er forbi, vilde jeg være lykkelig, hvis jeg fik min gamle ven til mit hjem, hvor han er velkommen til at forblive, saa længe han vil. Jeg er medlem af en kristelig menighed og superintendent for en søndagsskole, men alt, hvad jeg eier i denne verden og haaber at faa i den tilkommende, skylder jeg den undervisning, som jeg i søndagsskolen fik om Jesus."

Frelst ved en albatros.

For nogle aar siden levede der i en liden by i nærheden af Liverpool en gammel mand ved navn Josef, som i begyndelsen af aarhundredet havde været soldat under englændernes krig mod Napoleon. Han boede der for at være i nærheden af sin datter, som var gift med en sømand, som var første styrmand paa et handelskib. Svigersønnen bragte ofte sjældne sager hjem fra fremmede lande til sin familie; men den gamles høieste ønske var, at han en gang kunde bringe ham en albatros, død eller levende. Dette ønske fremsatte han saa vedholdende, at svigersønnen virkelig tilsidst bragte ham en saadan fugl, der snart i udstoppet tilstand udgjorde den vigtigste prydelse i den gamle soldats lille værelse.

Fuglen havde allerede i nogen tid været i hans hus, før han fortalte sin datter og sine børnebørn grunden til, at han saa meget havde ønsket at eie en albatros.

Medens han var soldat, gjorde han en gang tjeneste ombord paa et krigskib, da dette laa til ankers ved det Gode Haabs forbjerg. Her begik han en dag et brud paa disciplinen — hvad det var, fortalte han dem aldrig — men hans forseelse var af en saadan art, at kapteinen mente, han for

eksemplets skyld maatte idømme ham den strenge straf: hundrede slag af en tamp. Han blev surret fast til masten, skuldrene og ryggen blev blottede, og 2 mand stiftedes til at slaa ham.

I denne forfærdelige time glemte Josef alt, hvad hans mor havde lært ham i hans barndom. Hun havde indprentet ham, at han aldrig maatte glemme at bede til Gud, især naar han var i fare og underkastet lidelse, og fremfor alt, naar han faldt i fristelse og synd. Denne formaning havde han ikke fulgt, og nu, da følgerne af synden ramte ham, var hans eneste følelse vrede, fortvivelse og skam. Trods den pinefulde straf havde han ikke givet et eneste tegn paa smerte; men da han havde faaet det sidste slag og var bleven løsladt, udstødte han et gjennemtrængende skrig, for hen til vælingen og sprang i havet.

Kapteinen var ingen grusom mand. Han havde efter de tiders stik anseet denne afstraffelse for nødvendig; men nu, da soldatens liv var i fare, gav han øieblikkelig ordre til at stanse stibet og lod en baad fire ned til hans hjælp. Det blæste imidlertid sterkt, saa stibet var i faa minutter langt foran ham, og der syntes ikke at være meget haab om hans redning. „Jeg iagttog den hele begivenhed“, skrev en af stibets officerer hjem til sin familie. „Jeg rettede min kikkert lige paa det sted, hvor manden maatte være, og jeg saa en stor fugl med sine uhyre vinger ligesom slagre paa vandets overflade, og tæt ved fuglen saa jeg paa samme tid hovedet af en mand, der snart viste sig over bølgerne og snart atter forsvandt. Da manden imidlertid stadig kom op over bølgerne, og baaden nærmede sig, fik jeg haab om hans redning.“

Aftjølningen i vandet beroligede Josef, og døden, som han havde lige for øie, bragte ham til estertanke.

Albatrossen er ikke ualmindelig i havet omkring det Gode Haabs forbjerg. Trods

sin majestætiske størrelse er den, i modsætning til de robbegjærlige ørne, meget fredelig. Da en saadan fugl, som omtalt, kom flyvende tæt hen ad havets overflade og et øieblik kom soldaten saa nær, at han kunde naa den, greb han instinktmæssig fat i et af dens sterke ben. Den forstrækkede fugl baskede med sine store vinger og kjæmpede for at blive fri, men Josef holdt fast ved den og blev nu holdt ovenbandede saa længe, indtil baaden kunde naa ham og tage ham ombord. Aldrig saa snart var han kommen op af vandet, før han tabte bevidstheden, udmattet af den anstrengelse, han havde været udsat for. Fuglen hævdede sig paa sine mægtige vinger, glad ved at være bleven befriet for sin besværlige byrde, og den slap lykkelig bort fra matroserne, der gjerne vilde have fanget den.

Naar den gamle mand, halvtredindstyve aar senere, fortalte denne historie for sine børn, børnebørn og naboer, kunde de nok forstaa, hvorfor han saa gjerne vilde have denne fugl daglig for øie; thi den mindede ham jo om herrens store naade. Han endte altid sin fortælling med en tak til Gud for den vidunderlige frelse, han havde beredt ham ved albatrossen.

God besked. En gut, der har ligget paa landet: „Na, mor, hvor det er godt at faa et glas frisk, kold melk igjen af en ren tinkande. Ude paa landet presser de den ud af en væmmelig ko — jeg har selv seet det.“

Rivitteringer.

Til Indianermissionen i Wittenberg, Wis.:

Ved past. S. Hoyer fra konfirmanderne i vestre Deef Kløver mgh.: William Wetleson, Helmer Westli, Albert Klungjeth, Anne Marie Gunem, Adolf Klungjeth, Arnold D. Hoyer, Christiana Hoyer, Hartwic Th. Hoyer, Emma Hoyer hver 25c, Bernt Johnson 15c, Eoen Olson, Oluff Torpen, Eorwald D. Brendingen, John Olson, Magrethe Wetleson, Otto Pedersen, Syster Moe, Carl Johnson, Almer Res hver 10c, Inga Dalh 20c; tilsf. \$3.50. Fra konfirmanderne i Elk Creek mgh.: Hanna Torub 25c, Bernt Jacobson 15c, Edw. Sigstad 25c, Mina Josefina Balstad 15c, Anna Olson 10c, Anne Marie Duale 15c, Anne Pederson 10c, Clara Hermandrud 10c; tilsf. \$1.25. Talt \$4.75. G. D. Ruftab.

Gud lader sig ikke spotte.

Hen deilig søndagsaften vandrede jeg langsomt henad veien til et lidet kapel i nærheden af byen M. i Amerika, hvor jeg om aftenen skulde holde gudstjeneste for en liden skare landsmænd, saa fortæller en svensk mand. „Da jeg naaede frem til det statit, som omgav kapellet, fik jeg øie paa en ganske ung mand, der med glødende kinder og en tændt cigar i munden i en skjodesløs stilling hængte sig over statittet. Hans ubseende forekom mig bekendt, og da jeg nærmere betragtede ham, gjenkjendte jeg min ungdomsven Karl Jakobsen, som i skolen havde udmerket sig ved sit gode hoved og sin hurtige opfatningsevne.

Men hvor forandret han var bleven! Søn af kristelige forældre havde han nydt en god opdragelse og vist lovende anlæg. Men saa var han lidt efter lidt ved sine daarlige venners forlokkelser og sin ustadige karakter sunket ned i lasten, indtil tilslut forældrene havde maattet sende ham til Amerika som en fuldstændig forloren søn.

Der stod han nu ved indgangen til Guds-huset og gjorde nar af alle, som gik derind. Jeg nærmed mig og indlød mig i samtale med ham. Jeg bad ham for hans egen og for hans forældres skyld om at vende om, inden det var for sent, og begyndte et bedre liv. Men alle mine ord var forgjeves. Til sidst sagde jeg alvorlig: „Karl, Gud lader sig ikke spotte.“ Han svarede haanende: „Ja, det vil vel vise sig.“

Omtrent et aar senere var jeg paa reise i en af Nordamerikas vestlige stater. Jeg vilde netop gaa ind i en kufé, da jeg blev stanset af konduktøren, som sagde, at der laa en døende mand derinde. Han havde været ude med nogle kjendinger paa en lysttur og havde villet vise sin dygtighed i at klatre, men var styrtet ned fra et høit træ og havde

i faldet knækket ryggen. Nu laa han derinde udstrakt paa en sofa og ventede paa at blive ført til nærmeste hospital.

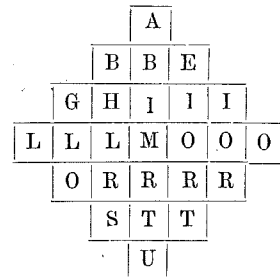
Jeg bad om og fik tilladelse til at gaa ind til den døende. Til min forbauselse gjenkjendte jeg — Karl Jakobsen.

Ja, det var virkelig ham. Jeg gik hen til ham og spurgte, om han kjendte mig igjen. Han rettede et udtryksløst blik paa mig og sagde: „Ja, Gud lader sig ikke spotte.“

Jeg forsøgte at tale livets ord til ham om en tilgivende frelser, men det var forgjeves. Han laa ubevægelig uden at opfatte eller forstaa noget, og inden toget var naaet frem til den by, hvorhen den syge skulde bringes, havde han udaandet sit sidste suk — langt korte fra ædreneland, forældre og sine fjære. Det var et gribende øieblik, da jeg skiltes fra min vens kolde lig, og jeg ønskede, at jeg kunde raabe med overvældende kraft til alle de unge, som styrter frem paa forbærvælsens vei: „Gud lader sig ikke spotte.“

(Efter Barn. Tidn.)

Geografisk diamantgaade.

Bogstaverne i ovenstaaende figur skal ordnes saaledes, at den lodrette og vandrette midtlinje kommer til at lyde ens, og de fem vandrette linjer afgiver bekendte geografiske navne. 1. Et kanton i Schweiz. 2. En flod i Frankrig. 3. En by i England. 4. En by i Tyskland. 5. En by i Italien.

Gudrun Øksnæs.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 25.

Pillarguri blæste i lur ved Kringen som tegn paa skottehærens komme.